

en. Inte lär han leta upp procentaren, inte, anmärkte en bonde.

— Det kan du väl förstå, svarade en annan, det har han gjort för att frälsa sin gode vän, forstmästaren, från stupstocken.

Men vi överlämna de goda Bringåsaborna åt deras egna, mer eller mindre djupsinniga reflexioner.

Något senare och efter intagen middag återfinna vi de båda ungdomsvännerna vid kaffet och cigarren på länsmansgårdens emot en lummig och vacker trädgård vettande veranda. Nu upptog Alf Grane, som hittills avböjt allt samtal rörande »affären», den i Stockholm avklippta tråden.

— Nå, sade han, har något nytt kommit i dagen rörande Appelbloms försvinnande, sedan vi skildes åt på operakaféet?

— Ja, svarade länsmannen, det har det verkligen — två fakta, som åtminstone k u n n a vara av betydelse och vilka båda peka åt mordteorien.

— Låt höra!

— Vid min återkomst från Stockholm fick jag veta att Anders Nord, en hederlig och pålitlig man, som är skogvaktare å Riddershus, varit och sökt mig. Nå, han kom igen på kvällen och meddelade då att han i Storskogen, icke särdeles långt från Norrekvarn, funnit ett par stora blodfläckar, vilka vid vår föregående undersökning alldeles undgått oss, beroende på att de blivit övertäckta med mossor. Under en vandring i skogen hade han på ett ställe, som ligger helt nära en hela Storskogen genomskärande skogsväg, tyckt sig se en fläck, där mossbetäckningen å marken föreföll ho-